

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Pulmons

de **Duncan Macmillan**
Traducció de **Carme Camacho**

Direcció: **Marilia Samper**
Amb: **Carlota Olcina i Pau Roca**

Del 9/01/14 al 9/02/14

Fitxa artística:

Del 9/01/14 al 9/02/14

Pulmons

Autor: Duncan Macmillan

Traducció: Carme Camacho

Direcció: Marilia Samper

Intèrprets:

Home: Pau Roca

Dona: Carlota Olcina

Il·luminació: Sergi Vilanova

Assessora d'escenografia: Paula Bosch

Música: Pablo Miranda

Coreografia i moviment: Nuria Legarda

Disseny gràfic: Edu Buch

Foto cartell: Sergi Vilanova

Prensa: Arnau Maymó i Clara Molins

Ajudant de direcció: Jan Vilanova Claudín

Producció executiva: David Costa i Adriana Nadal

Agraïments: Llätzer Garcia, Roger Torns, Xavier Ordóñez, Floristeria-Garden The Boj, Bar La Gaviota, Toni Galmés, Marta Fernández i Albert Ordóñez i la seva filla Martina.

Durada: 1h 30min

Funcions i horaris: de dimecres a dissabte a les 21.30h, diumenge a les 18.30h

Aquest espectacle es paga mitjançant taquilla inversa: l'espectador decideix el preu després de veure la funció.

Un espectacle de Sixto Paz Produccions amb la col·laboració de la Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia.

Millor obra als Premis Off West End i Premi a l'obra més destacada de la CBS . Nominada a obra més relevant als Premis Helen Hayes (Washington DC).

Sinopsi:

“Podria volar a Nova York i tornar tots els dies durant set anys i, encara així, no estaria deixant una petjada de carboni tan gran com si tingués un fill. Deu mil tones de CO2. Aquest és el pes de la Torre Eiffel. Estaria donant a llum a la Torre Eiffel.”

En un moment d'ansietat global, terrorisme, canvi climàtic i inestabilitat política, una jove parella contempla tenir un fill. Si s'ho pensen massa, no ho faran mai. Però si no s'ho pensen bé, podria ser un desastre. Volen tenir un fill basant-se en les raons correctes però... quines són les raons correctes? I què serà el primer que es destruirà, el planeta o la relació?

L'obra de Duncan Macmillan dona veu, a través de dos personatges imperfectes però profundament humans, a una generació per a la qual la incertesa és una forma de vida.

Una nota sobre *Pulmons*:

Pulmons és la història d'una conversa. Un dia, tot comprant mobles, una parella es troba inesperadament discutint si haurien de començar a intentar tenir fills o no. Sóc una bona persona? Seré un bon pare? Quina mena de món heretaran els nostres fills? És intel·ligent o necessari dur al món encara una altra persona? Com més intel·ligents som, més difícils són de contestar aquestes preguntes i més ridículs semblen per intentar lidiar-hi.

L'obra no té acotacions, però comença amb algunes instruccions sobre com hauria de ser representada: "Aquesta obra ha estat escrita per ser representada en un escenari despullat. No hi ha ni escenografia, ni mobles, ni utilleria, ni mímica. No hi ha canvis de vestuari. La llum i el so no haurien de ser utilitzats per indicar cap canvi de temps o de lloc." Es tracta d'un repte enorme per a un director perquè demana molta habilitat i confiança treballar sense la caixa d'eines habitual i fer la teva mà invisible. També és un acte a la corda fluixa per als dos actors. No hi ha res més que ells. És una oportunitat per veure dos intèrprets extraordinaris sense la maquinària escènica habitual ficant-se pel mig. Ells controlen el ritme, el to, el viatge a través de l'obra. Exigeix resistència física i emocional, una memòria prodigiosa i l'habilitat per escoltar i contestar al moment, no només l'un a l'altre sinó també al públic. D'aquesta manera, és inevitable una funció diferent cada nit. És un ésser viu, que respira. Exigeix que el públic suspengui la seva descreença i utilitzi la imaginació. Em sembla que és el que el teatre fa millor.

No tinc res contra les escenografies o l'utilleria, o contra convencions de llum o de so o qualsevol altra convenció teatral. Tot i així, a *Pulmons* el que importa és la conversa – aquesta conversa difícil que al final arriba a abraçar tota una vida. Representar-ho de manera realista amb escenografia, canvis de vestuari o utilleria posaria èmfasi en l'aspecte equivocat. Són les paraules, les decisions, els fluxos de consciència, els silencis –això és el que importa. A mi em sembla que quan mantenim aquestes converses recurrents amb gent que estimem, realment tant és on som: podríem estar atrapats en un embús, o estar jaiant junts a la banyera, o esperant que comencés una obra de teatre. És la mateixa conversa, simplement hi entres i en surts constantment. És aquesta la sensació que tenim quan hi estem ficats i, per tant, és la sensació que hauríem de tenir quan ho veiem en un escenari. També implica que ens podem moure pel temps i l'espai de manera ràpida i explicar la història d'una manera més immediata, alliberats de la mecànica habitual de l'escenari. L'obra va ser escrita com un repte per als actors, i també com un regal.

Espero que gaudiu de *Pulmons*.

Duncan Macmillan

Presentació:

Tener un hijo. Una simple y escueta frase que todo el mundo teme enunciar porque, una vez hecho, ya no hay vuelta atrás posible, la tormenta se ha desatado. *Pulmons* nos muestra a una pareja joven en el epicentro de esa duda crucial, desbordados por una marea de preguntas que no encuentran una fácil respuesta: ¿Es el momento adecuado? ¿Estamos preparados para ser padres? ¿Cómo afectará a nuestras vidas? El debate ya se ha instalado sobre el mundo de la pareja, poniendo sobre el tapiz las diferentes miradas de ambos sobre sus deseos y sus necesidades, tal que, por momentos, se convierte en un verdadero combate. La cuestión sobre la conveniencia o no de la paternidad acaba conduciéndonos hacia una profunda reflexión sobre nuestros valores, las relaciones, las expectativas de futuro y el compromiso con el mundo y con nosotros mismos. Vemos a los personajes naufragar en sus propios miedos, detenidos en el fragmento de vida eterno y agotador en el que se impone tomar una decisión. Él desea un hijo, a veces con una claridad ciega. Ella está aterrada. Y así transcurren sus días, pero ellos siguen estancados en su abrumador dilema, tanto que el tiempo parece que no avanza; atrapados en su propia burbuja, en la que apenas ya consiguen respirar. El público se convierte en rehén de esta situación, se hace partícipe de la intimidad de los personajes, comparte con ellos sus dudas y sus angustias, espectador cercano de cada exhalación, de cada lágrima, de cada gota de sudor, de cada gesto, de cada pensamiento de estos personajes, inmersos en su pequeña lucha. Porque cuando algo nos es realmente importante, por mínimo que sea, acaba por ocupar la totalidad de nuestro espacio. Nos roba la cabeza, las entrañas, nos roba el aire. Parece que jamás lograremos salir de ahí. Nos consume media vida. Y, cuando la lucha llega a su fin, el resto de la vida pasa, veloz, efímera, ignorantes de cuánto de nosotros nos dejamos en aquél momento. *Pulmons* es la lupa que nos acerca a cada detalle, a cada respiración de ese momento.

Marilia Samper

Premsa internacional:

The Guardian

"La distintiva i descentrada història d'amor de Duncan Macmillan és brutalment honesta, divertida, atrevida i actual. Dóna veu, a través de dos personatges imperfectes però humans que no sempre agraden al principi però que creus començar a estimar al final, a una generació per a la qual la incertesa és una forma de vida."
Lyn Gardner.

<http://www.theguardian.com/stage/2011/oct/25/lungs-crucible-sheffield-review>

Washington Post

"Studio Theatre se embarca en un nuevo y emocionante camino con Pulmons, un espectacular e inspirador paseo a través de la complicada comunicación entre parejas."

<http://www.washingtonpost.com/gog/performing-arts/lungs,1213137/critic-review.html>

Boston Globe

<http://www.bostonglobe.com/arts/theater-art/2013/02/23/new-repertory-theatre-breathes-air-into-duncan-macmillan-lungs/uwJUiRVmXATYqfhk0qlbDM/story.html>

Exeunt magazine

"L'obra de Macmillan és ahora hilarant/divertida (sobre tot durant l'escena en què H i D discuteixen la seva cara animal durant les relacions sexuals) i insuportablement dolorosa."

<http://exeuntmagazine.com/reviews/lungs-2/>

BroadStreetReview

"Muchas cosas sobre Pulmons resonarán en las parejas jóvenes cuyos amigos anuncian embarazos cada mes."

http://www.broadstreetreview.com/index.php/main/article/macmillans_lungs_at_luna_theater/

Metroland

“Pulmons és una obra que amb només 2 actors, algunes sorpreses i l’explicació de la vida dels protagonistes, l’univers i tot, porta un dolor al cor i llàgrimes per se eixugades en l’obscuritat de la sala. Qualsevol que hagi tingut o hagi estat mai un bebè hauria de veure Pulmons.”

<http://barringtonstageco.org/uncategorized/metroland-reviews-lungs-by-duncan-macmillan-at-barrington-stage/>

The Arts Fuse

Què fa que un crític com jo torni sempre al teatre? L’expectativa de que, entre les tantes nits d’Obres d’art, hi haurà una que em sorprengui completament, m’arrossegui amb la seva força, o la seva vida. Em complau informar que Pulmons és una d’aquestes obres.

<http://artsfuse.org/77447/fuse-theater-review-lungs-the-protocol-of-a-bittersweet-romance/>

L'autor:

Duncan Macmillan

Duncan Macmillan és un director i dramaturg britànic guanyador de diversos premis i l'obra del qual s'ha estrenat amb gran èxit de crítica en diversos teatres del Regne Unit i de l'estranger. Com a membre fundador del col·lectiu de dramaturgs "The Apathists",

Macmillan ha organitzat i dirigit diverses vetllades de presentació de peces teatrals breus en teatres londinencs. Els últims anys destaca la programació del cicle "Later for Paines Plough" al teatre Trafalgar Studios.

Macmillan ha estat escriptor resident al Paines Plough i al Manchester Royal Exchange. Actualment escriu noves obres per al

National Theatre, el Paines Plough i la BBC Radio 3 i 4. La seva adaptació de la novel·la de George Orwell *1984* per a la Headlong Theatre Company està actualment de gira pel Regne Unit i ha rebut molt bones crítiques.

Entre les seves obres destaquen *Every Brilliant Thing* (2013), *Pulmons (Lungs)*, (2011) o *Monster* (2007), a més de moltes peces breus, nombroses adaptacions per a l'escena i diverses obres radiofòniques (*I Wish to apologise for My Part in the Apocalypse*, *So Say All of Us* o *Family Tree*, entre altres).

Més informació sobre l'autor al seu web: www.duncanmacmillan.co.uk

Entrevista l'autor, sobre l'estrena a Estats Units de *Lugs (Pulmons)*
<http://youtu.be/GMxntJZk8-s>

La traductora:

Carme Camacho

Nacuda a Amposta fa 23 anys, és traductora i intèrpret de formació. Durant el seu últim any d'estudis, fruit de l'interès personal i sota la influència i la guia del mestre Joan Sellent, decideix decantar-se per la traducció teatral.

Un cop llicenciada, es trasllada a Londres per impregnar-se de l'escena anglesa. Allà compagina la recerca i la traducció de textos teatrals amb tallers de dramaturgia a càrrec del mateix Duncan Macmillan, autor de *Pulmons*. També és en aquest moment que esdevé col·laboradora esporàdica del diari digital cultural Núvol.

Actualment combina els estudis de màster en cinema, accessibilitat i traducció audiovisual amb la feina com a membre de la companyia londinenca de teatre català Bots&Barrals.

Pulmons és el seu segon projecte de traducció teatral, després d'*El noi dels Winslow* (*The Winslow Boy*), i la seva primera estrena.

La directora:

Marilia Samper

Llicenciada en Direcció i Dramaturgia per l'Institut del Teatre de Barcelona, amb estudis d'Interpretació al Instituto del Teatro de Sevilla. Es allà on s'inicia en el món de l'espectacle i forma part d'algunes companyies andaluses, com el Centro Andaluz de Teatro. Alguns dels seus textos teatrals són *405*, accèssit del Premio Miguel Romero Esteo i del Premio Nacional Marqués de Bradomín 2001; *Menú del dia*, accèssit del Premio Miguel Romero Esteo i del Premio Nacional Marqués de Bradomín 2002; *La orilla perra del mundo* (escrit amb cinc joves autors, sota la coordinació de José Sanchis Sinisterra); *Mensajei Algo salvaje*, encara inèdits; *Otelo -Blowin in thewind-*, versió del text de Shakespeare per a cinc actors i una cançó de Bob Dylan; *Un verdadero Cowboy*, Premi Ciutat de València 2006 i Premi Carlos Carvalho del VI Concurs Nacional de Dramaturgia de Porto alegre, Brasil; *F3DRA (Pleasure and Pain)*, estrenat el 2011 a la Sala Beckett i *Udol*, estrenat al Festival Grec del 2012. Des de 2001 du a terme la seva trajectòria com a directora i dramaturga a la ciutat de Barcelona, on ha dirigit alguns espectacles com *You're pretty and I'm drunk* al Teatre Lliure de Montjuïc, dintre del cicle Assaig Obert; i *Dos Punkis i un Vespino* al Teatre Gaudí Barcelona. El maig de 2012 va estrenar *L'ombra al meu costat* al Teatre Nacional de Catalunya, dins del projecte T6. Els seus últims espectacles són *Treballs d'amor perduts* amb la Cia. Parking Shakespeare i *Suicides*, amb Poca Cosa Teatre. El 2013 va dirigir a la Sala Beckett amb la cia. Sixto Paz, *Si existeix encara no ho he trobat*.

Els actors:

Carlota Olcina

Va nèixer el primer dia de l'estiu de l'any 1983. Va començar la seva formació a l'escola Memory de Barcelona, dirigida per Àngels Gonyalons, on començaria les seves primeres classes d'interpretació, veu i dansa. Ha continuat la seva formació

d'interpretació amb Fernando Piernas (Madrid 2005) i Javier Daulte (Barcelona 2006).

La seva experiència teatral va començar amb el muntatge *Bernardeta Xoc* (Dir. Magda Puyo, TNC 1999) seguit de *Terra Baixa* (Dir. Ferran Madico, TNC 2000), *Dissabte, diumenge i dilluns* (Sergi Belbel, TNC 2002), *Almenys no és Nadal* (Dir. Tamzind Townsend, TNC 2003), *Panorama des del pont* (Dir. Rafel Duran, TNC 2006), *L'agressor* (Dir. Carme Portaceli, Nau Ivanow 2006), *Fairy* (Dir. Carme Portaceli, Nau Ivanow 2007), *Carta d'una desconeguda* (Dir. Fernando Bernués, Teatre Borràs 2007-2008), *Que va passar quan la Nora va deixar al seu marit o Els pilars de les societats* (Dir. Carme Portaceli, TNC 2008), *Julieta & Romeu* (Dir. Marc Martínez, Teatre Coliseum i Teatro Español 2011), *La nostra classe* (Dir. Carme Portaceli, Teatro Fernán Gómez, Madrid 2012),

Oleanna (Dir. David Selvas, Teatre Romera 2012) i *Pulmons* (Dir. Marilia Sanper, Sala Beckett 2014).

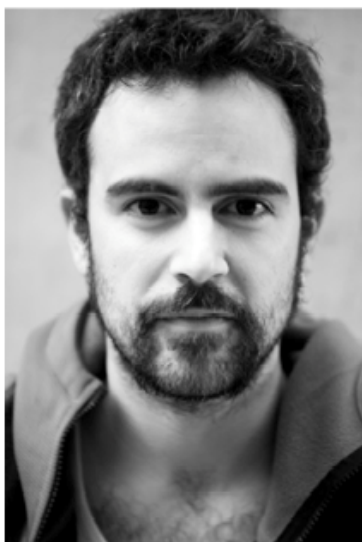
En el seu recorregut com actriu ha treballat en llargmetratges com *Salvador* dirigida per Manuel Hueriga en el paper de Carme Puig Antich (2006), *El Cuerpo* d'Oriol Paulo (2012), *Valèria*, TV movie dirigida per Silvia Quer (2000) i *Mi Ducle* de Jesús Mora (2000). També ha participat en els curmetratges *Vírgenes* d'Asier Aizpuru (2012), *Familia* d'Héctor Velasco i *El legado* de Jesús Monlleó (2004).

En l'àmbit televisiu ha treballat en nombroses sèries, la primera d'elles l'any 1999 a la sèrie setmanal *Laura. Laberint d'Ombres* (TV3.1999-2000), *El Comisario* (Tele 5 2001), *El Cor de la ciutat* (TV3.2000-2005), *Artemisia Sánchez* (mini sèrie de la RAI-Itàlia dirigida per Ambrogio Lo Giudice 2007), *Amar en tiempos revueltos* (TVE 2008-2011), *Los misterios de Laura* (TVE 2012) i *Gran Reserva. El origen* (TVE 2013).

Ha posat veu a la pel·lícula d'animació *Happy Feet* i ha realitzat dramàtics a Catalunya Ràdio com *Solitud* de Víctor Català.

Pau Roca

Actor, director i dramaturg, Pau Roca va néixer a Barcelona el 24 de Juny de 1982, en plena revetlla de San Joan. Fill de Cristina Jover i Pierre Roca. Es va formar aviat en interpretació, completant els 3 anys del centre d'art dramàtic Nancy Tuñón. Alhora, va compaginar 4 anys d'estudis de direcció cinematogràfica a l'ESCAC. Ha participat en cursos i tallers de la mà de Juan José Campanella, Walter Rippel, Julio Manrique, Pep Armengol, Jordi Frades, Joan Marimón, Txiki Berraondo, Animalario, Alfredo Sanzol, i Will Keen entre d'altres.

Va compaginar els estudis amb el rodatge de la pel·lícula *Joves* (2003), de Ramon Termens i Carles Torras (2003); posteriorment *Estocolm* (2004), dirigida per Orestes Lara; també el llargmetratge *Fin de curso* (2004), de Miguel Martí. Un cop acabats els seus estudis, participa a la sèrie d'èxit de TV3 *Ventdelplà* (2005-2010), en la que va treballar varies temporades. Durant aquest període de rodatge va rodar la pel·lícula *Pactar con el gato* (2006), escrita i dirigida per Joan Marimón. Posteriorment protagonitza a Tele 5 la sèrie *MIR* (2007), i més tard a Antena 3 la sèrie *Lex* (2008). També participa en sèries com *De Moda*, *Hospital Central*, *Comisario* i més recentment, *Niños robados*. Darrerament la pel·lícula *Nit d'estiu* (2012), de Dani de la Orden.

El seu recorregut com a actor també li permet participar en múltiples treballs sobre els escenaris.

Així en teatre ha fet *La cabra (o qui és Sylvia)* (2006), d'Edward Albee, dirigida per Josep Maria Pou; *Una vella coneguda olor* (2011), de Josep Maria Benet i Jornet, dirigida per Sergi Belbel; *L'illa dels monzons* (2010), sobre contes de Quim Monzó, dirigida per Jordi Faura; *Cock* (2011/12), de Mike Bartlett, dirigida per Marta Angelat; *Londres* (2010), de Simon Stephens, dirigida per Marta Angelat; *Pasqua* (2009), d'August Strindberg, dirigida per Francesc Cerro; *Romeo y Julieta* (2009), de William Shakespeare, dirigida per Will Keen; *Hamlet*, de Will Keen (2012); *Actes indecents* (2005), de Moisés Kaufman, dirigida per Teresa Devant; *Trilogía en Nueva York* (2004), de Harvey Fierstein, dirigida per Oscar Molina; *Motortown* (2010), de Simon Stephens, dirigida per Thomas Sauerteig. I actualment està en procés d'assajos de l'obra *Si existeix, encara no ho he trobat*, de Nick Payne, dirigida per Marília Samper. En Pau també ha treballat com actor a l'obra *The Guarry Men Show* (2011/12), dirigida per ell mateix i escrita per Jan Vilanova, Iván Tomás i ell mateix. Coescriu també l'obra *De puta a diputada*, dirigida per Juanjo Sánchez. Arrel d'aquestes col·laboracions decideix crear la productora Sixto Paz. Com a director de cine va dirigir el curtmetratge *You, fucking idiot* (2004).

La companyia:

Sixto Paz

La productora Sixto Paz va néixer ara farà any i mig amb voluntat d'arribar per quedar-s'hi. Formada per 4 individus no tots necessàriament lligats al teatre en els seus orígens, tenim clar que el teatre no és tan sols un art sinó també una forma de vida, i per tant, una activitat que ha de ser sostenible.

Creiem en fer un esforç constant i analític sobre la manera d'arribar al públic avui dia, considerant els sistemes de promoció clàssics quelcom caduc (si més no, en part). Així doncs una ocupació important de la nostra empresa és la de canviar les regles del joc. En els dos espectacles que hem estrenat aquesta darrera temporada, a la Sala Beckett i al Teatre Poliorama, hem confirmat que posant inventiva i sobretot, fent partícip a l'espectador de la presa de decisions, aquest respon venint, vehiculant el boca-orella en la direcció que desitgem i, fins i tot, comproment-se amb l'espectacle de maneres insospitades. **Sixto Paz**

Més informació de la cia: [@SixtoPazTeatre](https://ca-es.facebook.com/SixtoPazProduccions)

**Sala Beckett/Obrador
Internacional de Dramatúrgia**

Alegre de Dalí 55 bis
08024 Barcelona
www.salabeckett.cat

info@salabeckett.cat
premsa@salabeckett.cat

segueix-nos també a facebook i a Twitter @salabeckett

Espai subvencionat per:

Amb la col·laboració de:

